

LA LÍNIA 315, LA HISTÒRIA D'UNA HISTÒRIA

Dilluns, dia 12 de març del 2008. Això hi posava al despertador d'en Jep quan l'acabava de despertar. Comencem bé! - Va pensar irònicament.

Ahir a la nit, l'equip de bombers de Lleida li va fer una festa sorpresa per la seva jubilació, una festa que no va començar gaire bé, gràcies al seu mecànic...

1 dia abans...

Hi ha un incendi a la comarca de la Selva. Que vinguin 25 unitats. – Això va dir el cap de la congregació de bombers de Lleida pel grup de WhatsApp.

En Jep ho va veure a l'instant, i és que tot i tenir els seus seixanta-set anys, tenia un Iphone, l'Iphone 3.

Karma directe. Ell es va pensar que alguna mà invisible l'havia castigat per mirar el mòbil mentre conduïa, ja que el seu antic Opel Corsa, al cap de trenta segons que hagués mirat el mòbil, va fer una estrebada, i va frenar de cop. En Jep va baixar del cotxe, i va remugar:

-Maleït mecànic. Ahir em va canviar les pastilles dels frens, i ara, té! – Va pensar. No li quedava més remei que trucar a la grua, i quan arribés, anar a agafar un autobús cap a la Selva, i així ho va fer.

Una hora després, estava pujant a l'autobús, i el que va veure el va sorprendre molt!

-Jordi, ets tu? – Va preguntar en Jep al conductor somrient.

-Sí, i tu ets... – Va provar d'endevinar el conductor.

-Ah, si! – Va dir el conductor quan el va reconèixer.

Òndia, amic meu, no t'havia vist des que ens vam graduar! Què has fet des de llavors?

Doncs jo – va contestar en Jep – em vaig fer bomber, iestic aquí per culpa de l'inútil del meu mecànic, i bla, bla,... (li va explicar tota la història).

Quan va arribar a la comarca de la Selva es va acomiadar del seu amic conductor, i va baixar. Abans d'anar-se'n, va llegir escrit a l'autobús: "Tu no pots esperar cinc minuts més per les parades dels autobusos, i per això vas amb cotxe, però per la teva manca de paciència, hi ha ossos polars ofegant-se a l'àrtic".

Abans d'anar-se'n, es va fixar en el número de la línia del bus: és la línia 315, - va dir, tot apuntant-ho a les notes del seu telèfon intel·ligent.

Quan va arribar a la Selva, no hi havia cap incendi, sinó una festa, la seva festa de jubilació!

1 dia més tard, dilluns, 12 de març del 2008:

Havent recordat tot el que li havia passat ahir, va prendre dues decisions: la primera, vendre de segona mà el seu atrotinat Opel Corsa, i la segona, que es mouria pel seu propi peu tot el que pogués, i si no, amb transport públic.

Avui, 12 de març del 2018, en Jep té setanta-set anys, i segueix complint les promeses que va fer fa deu anys, però és que des de fa deu anys que la línia 315 passa per davant de casa seva a les 10:30 h en punt, i ell a vegades l'agafa per anar al supermercat que està a l'altre costat de la ciutat, però ara, a l'autobús, ja no hi posa el que hi havia escrit fa deu anys, sinó que ara hi ha una fotografia d'en Jep, i a sota, està escrit el següent text:

“Què és per a tu el transport públic? Per a mi, és l'alegria de fer un món millor, i la felicitat que el conductor t'arrenqui un somriure de la cara”.

Nom i cognoms: Joan Freixenet

Escola: Institut d'Alpicat

Curs: 1r ESO Categoria: Primer Cicle ESO

